

Uitspraak van de Geschillencommissie Bureau Krediet Registratie, nr. 21.29 d.d. 17 januari 2022 te Amsterdam (mr. J.W. Wagenaar, mr. R. Imhof en mr. A.J. van Putten)

1. Behandeling van het geschil

Partijen zijn overeengekomen dit geschil bij wege van bindend advies door de Commissie te laten beslechten, binnen de door het Reglement Geschillencommissie BKR (hierna: het Reglement) gestelde grenzen.

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- een klachtschrift d.d. 12 januari 2021 van betrokkene;
- een verweerschrift d.d. 2 maart 2021 van de deelnemer;
- de schriftelijke repliek d.d. 13 april 2021 van betrokkene;
- de schriftelijke dupliek d.d. 18 mei 2021 van de deelnemer.

De Commissie heeft kennisgenomen van de door partijen overgelegde stukken en heeft betrokkene en de deelnemer uitgenodigd voor een mondelinge behandeling van de klacht op 13 december 2021 te Amsterdam.

Op de zitting zijn betrokkene en haar partner mevrouw [A] verschenen en namens de deelnemer de heer [B].

Ter zitting hebben partijen hun standpunt (nader) toegelicht.

2. Standpunt van partijen

2.1. Betrokkene maakt bezwaar tegen de registratie van een doorlopend krediet. Betrokkene acht de registratie onrechtmatig, althans onterecht. Daarnaast stelt betrokkene dat de vordering is verjaard.

2.2. Betrokkene heeft een belang gesteld bij verwijdering van de registratie. Zij heeft een nieuwe relatie en wil haar nieuwe partner perspectief bieden om samen verder te kunnen bouwen aan hun toekomst. De partner van betrokkene heeft de woning waarin zij wonen economisch toebedeeld gekregen. Betrokkene wil daarin kunnen bijdragen.

2.3. De deelnemer voert gemotiveerd verweer. De deelnemer stelt dat de klacht ongegrond is en de registratie niet onterecht. De deelnemer erkent dat de vordering is verjaard.

2.4. Op hetgeen partijen hebben gesteld in de schriftelijke stukken en hetgeen zij ter zitting hebben verklaard, wordt in de beoordeling voor zover nodig ingegaan.

3. Beoordeling van het geschil

3.1. Uit de stukken en de afgelegde verklaringen voor zover wederzijds erkend althans niet of onvoldoende betwist, is het volgende komen vast te staan.

3.2. Betrokkene heeft een registratie ter zake van een doorlopend krediet met nummer ****346. De registratie kent een A op 11 juni 2009, een 2 op 11 juni 2009, en een werkelijke einddatum op 4 december 2020.

3.3. De omstandigheden rondom het ontstaan van de schuld en de registraties zijn bij de Commissie niet bekend. Betrokkene betwist de rechtmatigheid van de registratie. Zij stelt het slachtoffer te zijn van valsheid in geschrift, omdat haar voormalig partner haar gegevens gebruikte voor het sluiten van verschillende contracten bij [webshop]. Betrokkene heeft dat mondeling toegelicht, maar niet nader schriftelijk onderbouwd. De Commissie is op grond van het Reglement BKR overigens niet bevoegd om te oordelen over de rechtmatigheid van vorderingen.

3.4. Betrokkene heeft zich op 4 december 2020 op verjaring beroepen richting de deelnemer. De deelnemer heeft erkend dat de vordering is verjaard. De Commissie stelt daarom vast dat de vordering van de deelnemer is verjaard.

3.5. Vervolgens rijst de vraag op welke datum de deelnemer een werkelijke einddatum moet melden bij het BKR. De werkelijke einddatum dient volgens het Algemeen Reglement CKI (hierna: Algemeen Reglement) de datum weer te geven waarop de overeenkomst is geëindigd. Partijen stellen zich allebei op een ander standpunt voor wat betreft de datum die als werkelijke einddatum geregistreerd moet worden bij het BKR.

3.6. Betrokkene stelt dat de werkelijke einddatum met terugwerkende kracht genoteerd moet worden op de datum waarop de vordering van de deelnemer voor het eerst zou zijn verjaard. Dat wil volgens betrokkene zeggen, vijf jaar nadat de deelnemer de laatste stuitingshandeling heeft verricht (de laatste aanmaningsbrief).

In dit geval is de laatste brief van de deelnemer voor zover bekend op 11 juni 2009 aan betrokkene verstuurd. Dat zou betekenen dat volgens betrokkene vijf jaar daarna, 11 juni 2014 als werkelijke einddatum gemeld moet worden bij het BKR. Volgens betrokkene had de BKR registratie ook per die datum uit het register moeten worden verwijderd. Betrokkene verwijst in dit kader naar de Handleiding BKR die gold vóór 2018.

3.7. De deelnemer stelt daarentegen dat zij volgens vaste jurisprudentie en volgens de instructie uit de Handleiding BKR (geldend vanaf 1 februari 2018) de datum waarop de betrokkene een (erkend) beroep op verjaring deed, als werkelijke einddatum bij het BKR moet melden. De verjaring werkt immers niet van rechtswege én ook niet met terugwerkende kracht.

3.8. De Commissie overweegt allereerst als volgt. De Handleiding BKR is een intern beleidsdocument dat geldt tussen Stichting BKR en haar deelnemers. Het document heeft richting betrokkenen of andere derden geen werking; de Handleiding is ook niet gepubliceerd. De Commissie neemt de Handleiding daarom niet mee in haar beoordeling van de discussie over de verjaring.

3.9. Een vordering kan verjaren door het verstrijken van tijd. Dat wil zeggen als de schuldeiser (de deelnemer) gedurende een lange periode de vordering niet in leven houdt (stuit) door bijvoorbeeld aanmaningsbrieven of opeisingen te sturen aan de schuldenaar (zogenaamde stuitingshandelingen). Indien er voldoende tijd verstrijkt en er wordt een beroep gedaan op de verjaring, dan kan dit ervoor zorgen dat de vordering niet meer rechtens afdwingbaar wordt. Er zijn verschillende verjaringstermijnen. De standaard verjaringstermijn voor vorderingen is vijf jaar. Een rechtsvordering tot betaling van een koopprijs bij consumentenkoop verjaart door verloop van twee jaar. Een kredietovereenkomst die gesloten is ten behoeve van de financiering van een consumentenkoop valt onder het consumentenrecht en kent daarom – als er een sterke verbondenheid is tussen beide overeenkomsten – ook een kortere verjaringstermijn van twee jaar. In dit geval is sprake van zo'n sterke verbondenheid omdat de verkoper [webshop] ook de kredietverstrekker was. De verjaringstermijn is dus twee jaar.

3.10. Zoals volgt uit het recht en de jurisprudentie verjaart een vordering echter niet van rechtswege. De schuldenaar (in dit geval betrokkene) moet actief een beroep doen op verjaring voordat de verjaring werking kan hebben. Voor de vordering of schuld betekent dit dat die volledig opeisbaar én rechtens afdwingbaar blijft tot het moment dat er een geslaagd beroep op verjaring wordt gedaan. De vordering is rechtens niet langer afdwingbaar vanaf het moment dat er een geslaagd beroep op verjaring wordt gedaan. Een beroep op verjaring werkt dus, anders dan betrokkene stelt, niet met terugwerkende kracht. Dit betekent dat de deelnemer een werkelijke einddatum moet melden bij het BKR per de datum waarop betrokkene voor het eerst een geslaagd beroep heeft gedaan op de verjaring. In dit geval is dat 4 december 2020.

3.11. Gelet op bovenstaande komt de Commissie, anders dan eerder werd geoordeeld, tot de conclusie dat de registratie van de werkelijke einddatum technisch juist is.

3.12. Ten aanzien van de belangenafweging overweegt de Commissie als volgt.

3.13. In het kader van het verzoek van betrokkene om te beoordelen of de registratie proportioneel is, zal de Commissie een belangenafweging maken tussen het door betrokkene aangevoerde belang en het doel dat de BKR-registratie dient.

3.14. Het BKR stelsel van kredietregistratie valt op verschillende momenten terug op een termijn van vijf jaar. Bijvoorbeeld de algemene schoningstermijn nadat een vordering is geëindigd is vijf jaar. Ook wordt er bij lopende kredieten met bijzonderheidscodes teruggevallen op een periode van vijf jaar, waarna het BKR de registratie opnieuw ter beoordeling aan de deelnemer voorlegt. Herstelde achterstanden op lopende kredieten worden ook geschoond na vijf jaar. De Commissie zoekt aansluiting bij deze termijn ten aanzien van de beoordeling van de proportionaliteit van de registratie van betrokkene.

3.15. De Commissie is van oordeel dat voldoende is gebleken dat betrokkene een belang heeft bij haar verzoek. Verder heeft betrokkene tijdens de zitting toegelicht dat de schulden die zij in het verleden had, zijn aangegaan door haar ex-partner. Zij is daar vanwege de bestaande gemeenschap van goederen mede voor

aansprakelijk geworden. Zij heeft vanaf het moment dat zij en haar ex-partner uit elkaar zijn gegaan hard gewerkt om alle schulden af te betalen. Dat is ook gelukt en recent zijn de laatste schulden afgelost. Door zich op deze wijze in te spannen om de schulden af te lossen, heeft betrokkene zich als een goed schuldenaar opgesteld. Nu verder niet is gebleken dat betrokkene op dit moment andere problematische schulden heeft concludeert de Commissie dat betrokkene geen risico meer vormt voor zichzelf of de financiële sector. De Commissie betreft verder in haar afweging dat de registratie waarop het onderhavige verzoek ziet betrekking heeft op een vordering van ruim € 400,- en dat betrokkene al sinds 2011 een beroep op verjaring had kunnen doen.

3.16. Naar het oordeel van de Commissie is het in dit geval (waarbij de betrokkene geen risico meer vormt voor zichzelf of de financiële sector en een belang heeft bij verwijdering van de registratie) niet proportioneel als de registratie langer blijft staan dan vijf jaar na 11 juni 2011, het moment dat betrokkene voor het eerst een beroep op verjaring had kunnen doen. Dat betekent dat de registratie proportioneel was tot 11 juni 2016. Nu die datum inmiddels ruimschoots is verstreken (en er in de praktijk zelfs een veel langere registratie heeft plaatsgevonden) is de Commissie van oordeel dat de registratie van betrokkene volledig verwijderd moet worden.

3.17. Alles overziende is de Commissie dus van oordeel dat de belangenafweging in het voordeel van betrokkene uitvalt.

4. De beslissing

De Commissie beslist dat de klacht van betrokkene gegrond is.